

Λάκης Χαλκιάς: Κουβαλάω στην πλάτη μου μεγάλη κληρονομιά

Αποκλειστική συνέντευξη στον Γιάννη Κορομβόκη

Κουβαλάς ένα βαρύ όνομα. Η οικογένεια σου είναι η μεγαλύτερη μουσική οικογένεια στην Ελλάδα με 170 χρόνια παρουσίας. Πως αισθάνεσαι;

Οι ρίζες μας βρίσκονται μέσα στο μακρινό παρελθόν της Ελλάδας και τα σημάδια τους ανεξίτηλα στην πορεία του ελληνικού τραγουδιού.

Επί προσωπικού, όπως λένε, ως γόνος αυτής της μεγάλης και μακροβιότερης μουσικής οικογένειας, που φέτος κλείνει 170 χρόνια συνεχούς προσφοράς, που αποτιμάται σε αγώνες και θυσίες υπέρ της πατρώας μουσικής και όχι μόνο, εδώ σταματάει ο νους μου και νομίζω ότι αυτοί που έτυχε να γνωρίζουν σ' αυτή την τεράστια χρονική μουσική διαδρομή που έχει διανύσει η οικογένεια των Χαλκιάδων, μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλες παρακαταθήκες μας άφησαν, πρώτα στο χώρο της παραδοσιακής μουσικής και δεύτερον σε όλα τα άλλα νεώτερα μουσικά είδη.

Ήταν η μουσικοί που αγάπησαν όσο τίποτε άλλο το είδος της Δημοτικής μουσικής, το μελέτησαν, το σεβάστηκαν, και θα έλεγα παραφράζοντας το ποίημα του μεγάλου μας ποιητή Γιάννη Ρίτσου από το έργο: «Ρωμιοσύνη».

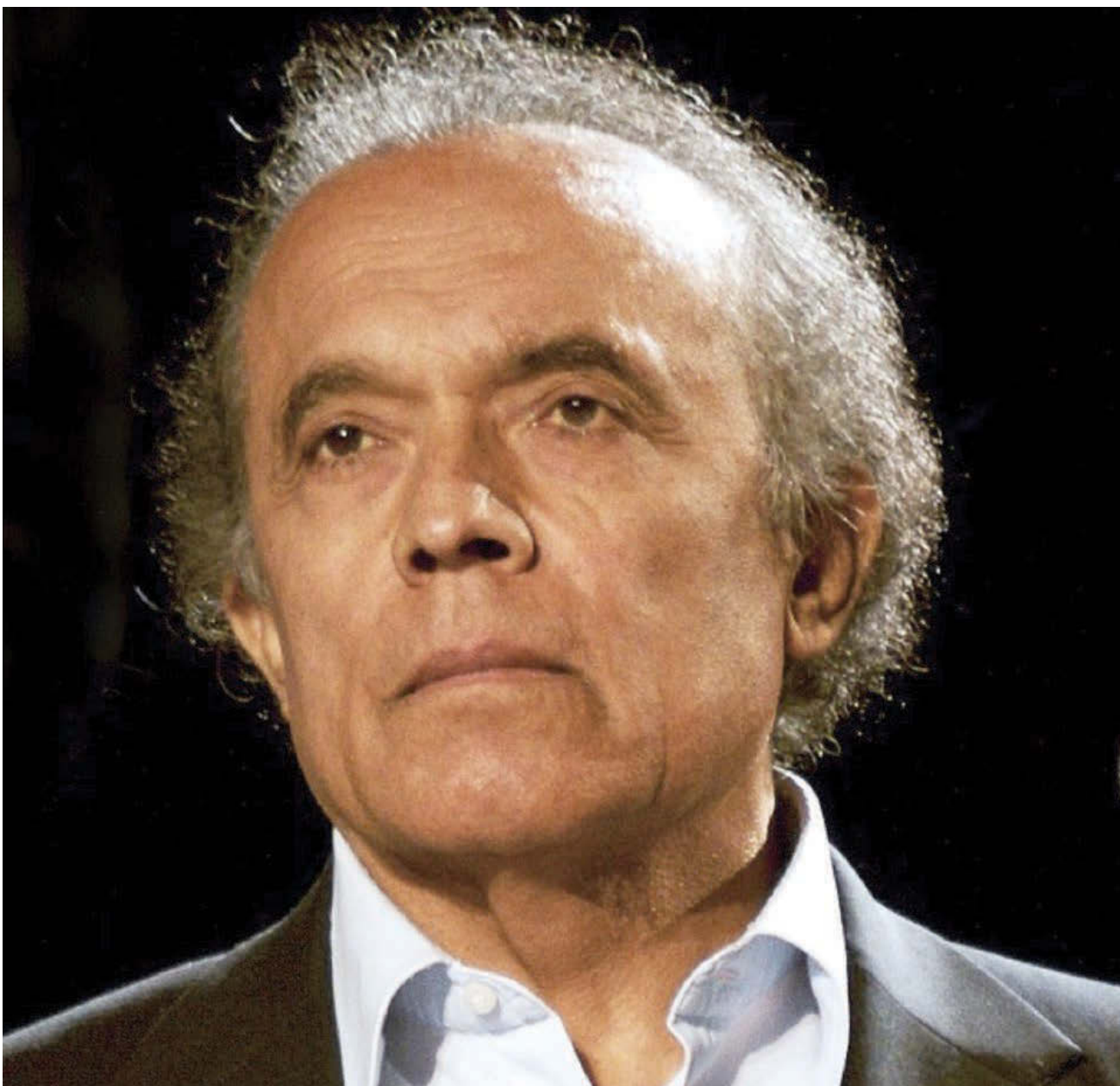
“Το χέρι τους ήταν κολλημένο στο όργανο, το όργανο ήταν συνέχεια του χεριού τους, το χέρι ήταν συνέχεια της ψυχής τους”.

Χάρη στην αγάπη που είχαν για τη μουσική πέρασαν τα πιο σκληρά χρόνια και τις κακουχίες που βίωσε ο λαός μας, μέσα από πολέμους και μεγάλες δυστυχίες και βγήκαν αλώβητοι, και με μεγαλύτερες δυνάμεις για να φτάσουν την τέχνη τους και την δημοτική μας μουσική στα πέρατα του κόσμου. Αυτοί ήταν ο Μήτσος, (Βιολί) ο Νίκος, (Κλαρίνο) ο Φώτης, (Τραγούδι - Λαούτο Τσέμπαλο) ο Κυριάκος, (Βιολί - Τραγούδι) και ο Τάσος (Κλαρίνο), όπως και ο ξάδελφος τους Μάνθος (Κλαρίνο).

Να σας πω μόνο για τις μεγάλες στιγμές που ευτύχησα να ζήσω κοντά τους στα πρώτα καλλιτεχνικά μου βήματα, όπως κι ο αδελφός μου Χρήστος, αλλά και όλα τα πρώτα μου ξαδέλφια, (δηλαδή η τέταρτη γενιά μουσικών), αφού το συγκρότημα των αδελφών Χαλκιά, ήταν για όλους μας το πρώτο μας μεγάλο σχολείο.

- Είσαι πάνω από μισό αιώνα στο τραγούδι. Ευτύχησες να συνεργαστείς με τους μεγαλύτερους ποιητές, συνθέτες και τραγουδιστές. Τι γεύση σου έχει μείνει;

Για την ακρίβεια φέτος το 2020 κλείνω τα 60 χρόνια ως επαγγελματίας. Με συνεχή προσφορά και δράση όλα αυτά τα χρόνια, αυτό που έχω διδαχτεί από τους δικούς μου και από τις συνεργασίες, που ευτύχησα να έχω με όλους αυτούς τους μεγάλους και καταξιωμένους καλλιτέχνες και πνευματικούς ανθρώπους, συνθέτες, ποιητές, τραγουδιστές, ηθοποιούς είναι ότι, αυτό που κάνω να το χαίρομαι πρώτα εγώ ο ίδιος, για να περνάει όλη αυτή η αγάπη μέσα από τη φωνή μου

και να φτάνει στα αυτιά και την καρδιά του κόσμου γνήσιο και αληθινό. Το τραγούδι πρέπει να εκφράζει τα πραγματικά αισθήματα, τα προβλήματα, τα πάθη, τις χαρές, τις λύπες, τους αγώνες, τους έρωτες και γενικά όλες τις εκφάνσεις της ζωής ενός λαού, τότε έχει την ανάλογη αξία και γίνεται διαχρονικό και κύρια, αφού όλα αυτά τα στοιχεία εμπνέονται από μια και μοναδική πηγή, τη δημοτική μας ποίηση.

Σε όλα αυτά τα χρόνια που ασκώ αυτό το λειτουργήμα (επάγγελμα), θεωρώ ότι εκτός από το ρεμπέτικο που το πρόλαβα προς το τέλος του, όλα τα άλλα είδη, τα έχω ζήσει μέσα από όλες τις καταστάσεις και τις ανάγκες που δημιουργήθηκαν και μέσα από αυτές εξελίχθηκε, είτε καλές, είτε κακές ήταν στις διάφορες εποχές που λειτουργήσα.

Για μένα που πέρασα από όλες αυτές τις σχολές και την εξέλιξη της ελληνικής, αλλά και της ξένης μουσικής, θα έλεγα, ήταν και είναι, ένα συνεχές σχολείο που ακόμα θεωρώ ότι δεν έχω δώσει τις εξετάσεις μου, γιατί αυτές έρχονται στο τέλος, σαν παρακαταθήκη της καριέρας του καθενός μας.

Ποια ήταν η πολυτιμότερη συμβουλή που σου έδωσε ο πατέρας σου και σπουδαίος κλαρινίστας Τάσος Χαλκιάς;

Να δουλεύω και να μελετώ ακατάπαυστα για να γίνω όσο το δυνατόν καλύτερος, να είμαι αξιόπρεπεις, να αγαπώ και να σεβόμαι τον κόσμο,

και τις παραδόσεις του, όπως να κρατήσω και να τιμήσω την παρακαταθήκη και τα τραγούδια που μου άφησαν ο πατέρας μου και όλη η οικογένεια. Γι' αυτό και θεωρώ τον εαυτό μου έναν μαθητή που το σχολείο που διάλεξε να πάει δεν τελειώνει ποτέ, γιατί όλες οι τέχνες είναι ένας διαρκής και αγιάτρευτος έρωτας που όσο την κατακτάς και την γνωρίζεις τόσο παραμένεις ανικανοποίητος, είσαι στην πραγματικότητα, ένας αιώνιος ερωτευμένος σκλάβος της.

Έχεις ποιοτικές και επιτυχημένες δισκογραφικές δουλειές. Ποια κατά την γνώμη σου είναι αυτή που σε σημάδεψε περισσότερο;

Κατ' αρχή κουβαλάω στην πλάτη μου την μεγάλη κληρονομιά της οικογένειάς μου, η οποία είναι πολύ βαριά. Δηλαδή το δημοτικό μας τραγούδι, που δεν μπορώ να σκεφτώ έξω από αυτό τον εαυτό μου, αφού κυκλοφορεί μέσα στο αίμα μου και στο είναι μου.

Αυτό δεν το έχω κρύψει ποτέ και το βλέπω όλα τα χρόνια και στον κόσμο που σε κάθε μου εμφάνιση, πάντα περιμένει μετά από το πρόγραμμα που θα παρουσιάσω, να του τραγουδήσω και μερικά δημοτικά τραγούδια.

Όπως, τα Παιδιά της Σαμαρίνας, Γιάννη μου το μαντήλι σου, Πουλάκι ξένο, Τζιβαέρι και τόσα άλλα που τα έχω κάνει ύμνους.

Και βέβαια δεν ξεχνώ ποτέ και χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη στον άνθρωπο που τα τραγούδια